

Τι πρέπει να κάνουμε;

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia
Δευτέρα, 28 Μάρτιος 2011 15:30

Τι πρέπει να κάνουμε;

Βασανιστικό το ερώτημα, για τα εκατομμύρια των εκμεταλλευομένων. Η σαρωτική επίθεση του κεφαλαίου και της κυβέρνησής του, με συνεπικούς του αντεργατικούς αντιλαϊκούς μηχανισμούς της ιμπεριαλιστικής «Ευρωπαϊκής Ένωσης», ενάντια στις εργατικές αμοιβές, το βιοτικό επίπεδο και σ' όλες τις κατακτήσεις του εργατικού και λαϊκού κινήματος, διαλύει κάθε εφησυχασμό και επανάπαυση. Η ολοφάνερη, στον καθέναν πια, απειλή για σχεδιασμένο πισωγύρισμα 5 και πλέον δεκαετιών, του εργατικού και λαϊκού επιπέδου ζωής, πολλαπλασιάζει και φουντώνει, σε εκρηκτικό σημείο, την οργή των εργατών και όλων των άλλων εκμεταλλευομένων. Δεν προκαλεί απορία, λοιπόν, το γεγονός ότι το ερώτημα για το τι πρέπει να κάνουμε επεκτείνεται σε όλο και πλατύτερα εργατικά και λαϊκά στρώματα. Οι κινήσεις άρνησης πληρωμής των διοδίων ή των εισιτηρίων δεν είναι παρά μερικές μόνο εκφράσεις της γενικής λαϊκής διάθεσης ενάντια σε κάποια ληστρικά μέτρα της κυβέρνησης και του κεφαλαίου, χωρίς όμως να αποτελούν αποτελεσματική απάντηση στο ερώτημα. Όλο και πλατύτερα ακούγεται η αντίληψη «θα γίνει» ή «πρέπει να γίνει ότι και στην Αίγυπτο». Και είναι βέβαιο ότι μια τέτοια μεγαλοπρεπή εργατική λαϊκή εξέγερση, σαν αυτή της Αιγύπτου και των άλλων αραβικών χωρών, θα έρθει, αναπόφευκτα και από τους πολύπαθους έλληνες εργάτες και εκμεταλλευόμενους.. Την καλλιεργεί με μαθηματική ακρίβεια, παρά την θέλησή του, το ίδιο το σάπιο εκμεταλλευτικό καπιταλιστικό καθεστώς, με την βαθιά κρίση του και την εξαναγκαστικά αυξανόμενη αρπακτικότητα του κεφαλαίου σε βάρος της κοινωνίας.

Αλλά, οι μεγαλόπρεπες λαϊκές εξεγέρσεις των αραβικών πληθυσμών, μας διδάσκει και ένα σημαντικό και καθοριστικό μάθημα. Το ίδιο ακριβώς μάθημα που μας διδάξαν και όλες οι προηγούμενες που προηγήθηκαν σε ολόκληρο τον κόσμο, σε όλη την διάρκεια της ιστορίας του εργατικού και λαϊκού κινήματος,

Όσο πλατειά και δυναμική κι αν είναι η εξέγερση των εργατών και του λαού, χωρίς οργάνωση και συγκρότηση των δυνάμεών της, χωρίς σαφή προσδιορισμό πολιτικών και κοινωνικών προγραμματικών στόχων εργατικής εξουσίας, για την αποτελεσματική και οριστική ανατροπή του εκμεταλλευτικού καθεστώτος και την σοσιαλιστική αναδιοργάνωση της οικονομίας και της κοινωνίας, τότε καταδικάζεται να εγκλωβιστεί σε ανατροπή

Τι πρέπει να κάνουμε;

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia
Δευτέρα, 28 Μάρτιος 2011 15:30

προσώπων, σε μαιάνδρους καθεστωτικών και παρασκηνιακών κοινοβουλευτικών ελιγμών, ως την τελική σφαγή της.

Το ερώτημα λοιπόν «τι πρέπει να κάνουμε» στην πραγματικότητα παραπέμπει στο πως πρέπει να οργανωθούμε και να δράσουμε ώστε οι αναπόφευκτα επερχόμενες εργατικές και λαϊκές εξεγέρσεις να φτάσουν στην νίκη και όχι στην συντριβή τους.

Τα δύο κλειδιά

Τα βασικά στοιχεία για την νίκη μιας εξέγερσης μπορούν να συμπυκνωθούν σε 2 από τα καθοριστικότερα της εξέλιξής της:

α) Η κοινή δράση και η ενότητα της οργανωμένης εργατικής τάξης, ως ενιαίας τάξης. Η ανάπτυξη του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, συγκροτημένου στη βάση του κοινού αγώνα ενάντια στην κυβερνητική και κεφαλαιοκρατική εξοντωτική επίθεση, ανεξάρτητα από πολιτικές θρησκευτικές, φυλετικές ή όποιες άλλες διαφορές. Η εξασφάλιση της υποστήριξης και της κοινής δράσης με τα πιο φτωχά στρώματα της αγροτιάς και των άλλων εκμεταλλευόμενων λαϊκών στρωμάτων.

β) Η ύπαρξη και η δράση ενός πολιτικού κόμματος που να εκφράζει και να συμπυκνώνει τα τρέχοντα και επιτακτικά καθημερινά αιτήματα και διεκδικήσεις της εργατικής τάξης σε ένα ενιαίο επαναστατικό πρόγραμμα δράσης για την κατάκτηση της εξουσίας. Πρόγραμμα που να συνδέει την καθημερινή πάλη ενάντια στους μειούμενους μισθούς, την αυξανόμενη ανεργία και την επεκτεινόμενη εξαθλίωση με την γενική ανάγκη της ανατροπής της γενεσιουργής αιτίας τους, του καπιταλιστικού καθεστώτος. Που να εναρμονίζει σ' αυτό τις ανάγκες των φτωχών μικροαστικών μαζών και να εξασφαλίζει την αγωνιστική κοινωνική συμμαχία τους με την σοσιαλιστική κατεύθυνση της εργατικής τάξης. Και ασυμβίβαστα να καταπολεμά κάθε απατηλή αντίληψη περί «εκσυγχρονισμού» και «εκδημοκρατισμού» του σάπιου καπιταλισμού.

Ένα κόμμα απαλλαγμένο από γραφειοκρατικές στρεβλώσεις, κοινοβουλευτικές αγκυλώσεις και συμβιβασμούς με την «δημοκρατία» του κεφαλαίου. Κόμμα που να πολεμάει τις καλλιεργούμενες καθεστωτικές αυταπάτες των μαζών και όχι να τις αναπτύσσει. Που ασυμβίβαστα να προωθεί και να σέβεται την δυνατότητα των εργατών και των άλλων εκμεταλλευόμενων να αποφασίζουν οι ίδιοι για όλα τα ζητήματα και όχι να τις ποδηγετεί και να τους κάνει πειθήνιους «οπαδούς». Ένα κόμμα δηλαδή εργατικό, επαναστατικό, που να έχει ως βάση της λειτουργίας του τον πραγματικό δημοκρατικό συγκεντρωτισμό και την εργατική δημοκρατία.

Γραφειοκρατία, μικροαστικός φιλελευθερισμός και συμβιβασμός

Δυστυχώς, στην σημερινή ελληνική πραγματικότητα, και τα δύο αυτά κλειδιά λείπουν. Με τις συνδικαλιστικές της οργανώσεις, -την ΓΣΕΕ, τις Ομοσπονδίες, τα Εργατικά Κέντρα, ως και τα πρωτοβάθμια σωματεία- να ελέγχονται πλήρως από γραφειοκρατικούς μηχανισμούς και «ηγέτες» της κυβέρνησης και των καθεστωτικών κομμάτων, (που πνίγουν κάθε έννοια εργατικής δημοκρατίας στην λειτουργία τους), η εργατική τάξη δέχεται την κεφαλαιοκρατική και κυβερνητική σκληρή επίθεση, χωρίς συντονισμό, χωρίς οργάνωση, χωρίς πρόγραμμα στόχων. Οι πολλοί και δυναμικοί αλλά τμηματικοί και διασπασμένοι αγώνες της καταδικάζονται σε αναποτελεσματικότητα, που στο τέλος σπέρνουν απογοήτευση και αίσθημα ανημποριάς.

Τι πρέπει να κάνουμε;

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia
Δευτέρα, 28 Μάρτιος 2011 15:30

Κάθε προσπάθεια συντονισμού και οργάνωσης καταπολεμείται συστηματικά από τα μέσα, από τους ίδιους τους «ηγέτες» της. Ναρκοθετούν κάθε πιθανότητα συνειδητοποίησης ότι αποτελεί ενιαία τάξη, την μόνη τάξη που μπορεί να βγάλει την κοινωνία από το καπιταλιστικό τέλμα και αδιέξοδο.

Από την άλλη, τα «κοινοβουλευτικά» κόμματα του εργατικού στρατοπέδου, το ΚΚΕ και ο ΣΥΝ, καθορίζονται από την ανταγωνιζόμενη προσπάθεια για «μεγαλύτερη» παρουσία τους στο κοινοβούλιο της αστικής δικτατορίας, εξαντλώντας την «αγωνιστική» δράση τους στην αναζήτηση περισσότερων ψήφων και κοινοβουλευτικών εδρών στις «επόμενες» εκλογές. Το κεντρικό τους μέλημα δεν είναι να αναπτύξουν και να προωθήσουν την ενιαία και αυτόβουλη δράση των εργατών και το ενιαίο ταξικό μέτωπο δράσης τους, (προσπαθώντας να τους κερδίσουν στις πολιτικές προτάσεις τους), αλλά, αντίθετα, να τους καθυποτάξουν στην δική τους «γραμμή». Φτάνοντας μέχρι το σημείο να κατηγορούν κάθε εργάτη, που δεν δέχεται να γίνει δικός τους «οπαδός ψηφοφόρος» και επιμένει στις δικές του κοινοβουλευτικές επιλογές, ως «εργοδοτικό», «κυβερνητικό» και άλλα παρόμοια επίθετα. Με κριτήριο την κοινοβουλευτική ψήφο, διαχωρίζουν παράλογα την εργατική τάξη σε «ταξικές» και «μη ταξικές» δυνάμεις, και διασπούν τους αγώνες της, μαζεύοντας τους «δικούς» τους σε ξεχωριστές συγκεντρώσεις, «μέτωπα» και δράσεις! Όσο για το πολιτικό τους πρόγραμμα, με περισσότερη (ΚΚΕ) ή λιγότερη (ΣΥΝ) αριστερή φρασεολογία, δεν αποτελεί παρά διαφορετικές παραλλαγές του ίδιου πράγματος. Της μεταρρύθμισης του καπιταλισμού σε «λαϊκή οικονομία» ή το «εκσυγχρονισμό» του με «ανθρώπινο πρόσωπο». Οι ηγεσίες των δύο αυτών κομμάτων όχι μόνο δεν μπορούν να συμβάλλουν στην ενότητα της εργατικής τάξης και στον ενιαίο προσανατολισμό της για την κατάληψη της εξουσίας και την σοσιαλιστική ανατροπή του σάπιου καπιταλισμού αλλά κάνουν ότι μπορούν για την διάσπασή της και την καθυπόταξης της σε μικροαστικές μεταρρυθμιστικές αυταπάτες, στα αδιέξοδα όρια της αστικής κοινοβουλευτικής «δημοκρατίας» της εκμετάλλευσης και της κρίσης.

Όσο για τις ποικιλώνυμες ομάδες της ακροαριστεράς, που οι ηγεσίες τους στολίζονται με βαρύγδουπους επαναστατικούς «εργατικούς» τίτλους, αντιπροσωπεύουν στην ουσία ένα μικροαστικό συνονθύλευμα που θέλουν -με τα διάφορα εκλογικά «μέτωπα» που συγκροτούν μεταξύ τους ή και ο καθένας μόνος του- να «αναγνωριστούν» σαν «εκπρόσωποι» της εργατικής τάξης χωρίς την εργατική τάξη. «Αγωνίζονται», με στόμφο και πάθος, να αντιγράφουν τους ηγέτες του ΚΚΕ και του ΣΥΝ, όχι μόνο στις κοινοβουλευτικές τους αγκυλώσεις αλλά και στις διαχωριστικές πολιτικές τους. Μόνο που αυτοί τις επενδύουν με πιο καταγιστική «αγωνιστική» φρασεολογία.

Για το μόνο που δεν αγωνίζονται σίγουρα κι αυτοί, είναι η πάλη για το Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο Πάλης της εργατικής τάξης και την πάλη για την οργάνωσή της προς την κατάκτηση της εξουσίας.

Η εργατική τάξη μπορεί

Δεν είναι καθόλου παράξενο, λοιπόν, γιατί η κυβέρνηση με τους κεφαλαιοκράτες και ολόκληρη την κεφαλαιοκρατική εξουσία καταφέρνουν, παρά την βαθιά πολιτική και οικονομική κρίση τους, να επιβιώνουν πολιτικά και να περνάνε τα απάνθρωπα αντεργατικά μέτρα τους, να μεθοδεύουν κυβερνητικούς και κοινοβουλευτικούς ελιγμούς εξαπάτησης, να φορτώνουν τα βάρη της κρίσης τους στις πλάτες της εργατικής τάξης και της κοινωνίας. Χωρίς ενότητα, με διασπασμένες τις δυνάμεις, με έλεγχο των συνδικαλιστικών εργατικών

Τι πρέπει να κάνουμε;

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia
Δευτέρα, 28 Μάρτιος 2011 15:30

οργανώσεων από γραφειοκρατίσκους υπάλληλους της κυβέρνησης και των καθεστωτικών κομμάτων, χωρίς εργατικά επαναστατικά κόμματα, τι μένει να κάνουμε λοιπόν οι εργάτες; Πολλά και κυρίως αυτά που θα ανατρέψουν τις καθοριστικές και κυρίαρχες αδυναμίες μας. Πρώτα και κύρια, να οργανωθούμε όλοι στις συνδικαλιστικές μας οργανώσεις και όπου δεν υπάρχουν να πρωτοστατήσουμε να συγκροτηθούν.

Από μόνο του όμως αυτό δεν φτάνει. Πρέπει να διεκδικήσουμε την εργατικο - δημοκρατική λειτουργία των σωματείων μας. Να καταπολεμήσουμε έως να πετάξουμε τους γραφειοκρατίσκους, που τις πνίγουν, από την ηγεσία τους. Να απαιτήσουμε την πολιτική της κάθε συνδικαλιστικής εργατικής οργάνωσης να την καθορίζουν και να την αποφασίζουν οι ίδιοι οι εργάτες μέλη της, μέσα από μαζικές Γενικές Συνελεύσεις όπου θα εκφράζονται και θα αποφασίζονται ελεύθερα και δημοκρατικά όλες οι απόψεις. Να προσπαθήσουμε να πείσουμε τις Γενικές Συνελεύσεις για την υλοποίηση δυναμικής ταξικής πολιτικής αντίστασης στην επίθεση της κεφαλαιοκρατίας για υπεράσπιση των μισθών και των κατακτημένων δικαιωμάτων. Να πείσουμε για την ανάγκη συντονισμού των εργατικών δυνάμεων κάθε σωματείου, κάθε κλάδου, ολόκληρης της χώρας, ενάντια στις αντίθετες δράσεις των εγκάθετων γραφειοκρατών. Να προωθήσουμε συστηματικά την αντίληψη της ανάπτυξης του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου. Την αντίληψη της συγκροτημένης και κοινής δράσης όλων των εργατών, ανεξάρτητα από κάθε διαχωρισμό, ενάντια στην κυβερνητική αντεργατική επίθεση. Να προσπαθήσουμε να συνεργαστούμε με κάθε άλλο εργάτη του σωματίου μας που συμφωνεί με τις αναγκαιότητα αυτής της δράσης. Να επιδιώξουμε να δράσουμε από κοινού με κάθε άλλο εργάτη του σωματείου μας ή άλλου σωματείου, του κλάδου μας ή άλλου κλάδου πάνω στη βάση της προώθησης του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου.

Η κοινωνική και οικονομική κατάσταση που επικρατεί είναι πολύ ευνοϊκή για μια τέτοια δράση. Και πολύ γρήγορα θα αποδειχθεί ότι οι γραφειοκρατικοί μηχανισμοί που συντηρούν και προωθούν την σημερινή αδράνεια των συνδικαλιστικών οργανώσεων και την πολυδιάσπαση του εργατικού κινήματος, έχουν πολύ μικρές δυνατότητες άμυνας. Θα αποδειχθεί ότι το οικοδόμημά τους είναι χάρτινο και απατηλό.

Ταυτόχρονα και μέσα από την προσπάθεια για την συγκρότηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, οι κομμουνιστές διεθνιστές, οι αγωνιστές του επαναστατικού μαρξισμού, να αναπτύξουν μια κοινή ανοιχτή δραστηριότητα για την αποτελεσματική προώθηση των επαναστατικών ιδεών του μαρξισμού στα πιο προχωρημένα τμήματα της εργατικής τάξης. Να διοργανώσουν μια ελεύθερη και ανοιχτή συζήτηση για όλα τα προβλήματα του εργατικού κινήματος και της ελληνικής κοινωνίας. Με σκοπό την προσπάθεια συγκρότησης μια ενιαίας επαναστατικής οργάνωσης κομμουνιστών διεθνιστών στη βάση των αρχών του επαναστατικού μαρξισμού. Μια οργάνωση που θα μπορεί να επεξεργαστεί και να προωθήσει ένα επαναστατικό πρόγραμμα που θα μπορεί να δώσει απαντήσεις στα σημερινά αδιέξοδα του εργατικού κινήματος και ολόκληρης της αριστεράς. Που, με την καθημερινή δράση της μέσα στους εργάτες, θα μπορέσει να συμβάλλει στην αναγκαία οργάνωση της εργατικής τάξης και των άλλων εργαζομένων. Που θα καταφέρει να παρέμβει αποτελεσματικά για την νικηφόρα πορεία των επερχόμενων εργατικών εξεγέρσεων.

Χ.Σ.